

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

TUY ANONÉ DE LORDE

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΠΕΙΡΑΜΑ

ΙΧΑ πάει να επισκεφθώ τόν παλιό μου φίλο τόν δόκτορα 'Αντρέ Ντεμάρ. Δέν τόν ελγα ξαναδει από τήν ημέρα που έγεινε ή κηδεία τής Δίδος Μάρθας Σαρριέ, τής μνηστής του.

Είταν ή κόρη του έξοχου καθηγητού Σαρριέ, του ίδιου που ελγε γίνει πολύ γνωστός για τά πειράματά του επί τών καρτομυσεων και για τας εργασίες του επί τής, μετά τήν αποκεφάλιση, επιζήσεως του έγκεφάλου και τής καρδιάς.

Ο καθηγητής Σαρριέ ελγε εξαφανιστεί απότουν ή κόρη του—που τήν αγαπούσε με πάθος—ελγε σκοτωθεί σ' έν' αυτοκινητικό δυστύχημα.

Έλεγαν πως έταξείδευε για να ξεχάσει.

Όταν εμπήκα στο εργαστήριο του δόκτορος Ντεμάρ, εύρχογο διαμέρισμα γεμάτο εργαλεία, αυτός στεκόταν όρθος μπροστά στο παράθυρο, με τό μέτωπό του άκουμπισμένο στο τζάμι και τό βλέμμα του άπλανές...

Ακούγοντας τή φωνή μου στράφηκε κ' έτρεξε να μου σφίξει τά χέρια με δύναμη. Η λύπη του τόν ελγε άλλάξει πολύ. Του μίλησα στην αρχή για τας εργασίες του, καθώς και για τας εργασίες του Σαρριέ τις όποιες αυτός συνέχισε.

Κατά τή διάρκεια τής όμιλήσε τού μάτι μου έπεσε σ' ένα περίεργο εργαλείο, ένα είδος ηλεκτρικής μηχανής, που ποτέ δέν τό ελγα ξαναδει στου φίλου μου.

— Ελνε καμιά νέα έφευρεσή σου; τόν έρώτησα.

— Όχι, άπάντησε έκείνος απότομα. Αυτή ή συσκευή κατασκευάστηκε σύμφωνα με τας ύποδείξεις του Σαρριέ. Χρησίμευε για μελέτες τις όποιες διακοψε ό θάνατος τής...

— Έξηγήσε μου τή χρήση του, έδειψα να τόν διακόψω για ν' άπομακρύνω τή σκέψη του από τις όδυνηρες άναμνήσεις του.

Επακολούθησε σωπή και έπειτα μίλησε :

— Ξέρεις ποιά είταν ή θεωρία του Σαρριέ. Ο θάνατος, τις περισσότερες φορές, χαρακτηρίζεται με τό σταμάτημα τής καρδιάς. Αυτό τό σταμάτημα έπέχεται άμέσως; Κανείς δέν ξέρει. Ο Σαρριέ ισχυριζότανε ότι θα μπορούσε κανείς να σώσει πολλούς ανθρώπους, άν θα μπορούσε να κάνει τήν καρδιά να ξαναρχίσει τήν πορεία τής με τό μέσον ενός ηλεκτρικού έρεθισμού και να τής άποδώσει τεχνητώς τους παλμούς τής. Στην αρχή έδοκίμασαμε αυτή τή θεωρία σε ζώα, και κατόπιν, άφοδ έσημειώσαμε κάποια έπιτυχία σ' αυτά, σε ανθρώπους, στο Νοσοκομείο.

— Και ποιά είταν τ' άποτελέσματα;

— Αυτή ή μηχανή, ελπε ό Ντεμάρ, προσέφερε μεγάλες

ύπηρεσίες σε περιπτώσεις συγκοπών. Έσωσε πολλούς.

— Επερβαίνατε πολύ εύρα μετά τό θάνατο ή άμέσως;

— Σχεδόν άμέσως, γιατί οι νεκροί δέν άνασταίνονται. Γιατί άμα περάσουν λίγες ώρες έπέχονται στο νεκρό χημικές κατ' έτροφές άνεπανόρθωτες...

Πλησίασα τό περίεργο μηχάνημα για να τό εξετάσω καλλίτερα : είταν ένα είδος δυναμιόμετρου που ένα μακρό σύρμα τό συνέδεε με μια μεταλλική στήλη. Ο Ντεμάρ μου έξηγήσε πως έπετύγγαν άπ' αυτό ένα ηλεκτρικό ρεύμα άλληλοδιαδόχως διακοπώμενο στο φυσικό ρυθμό τής διαστολής και τής συστολής.

Η καρδιά του ανθρώπου έπικοινωνούσε κατ' εύθειαν με τόν ηλεκτραγωγό με μια βαθειά έντομη που γινόταν στο ύπογάστριο.

Ένώ ό Ντεμάρ μου έδινε αυτές τις έξηγήσεις μια έπίμονη σκέψη μου ήρθε. Η δις Μάρθα Σαρριέ δέν ελγε πεθάνει συνεπεία τής τρομερής πτώσεως του αυτοκινητού, αλλά συνεπεία καρδιακής προσβολής που έπληθε λόγω τής πτώσεως.

Τι μοναδική περίπτωση πειραματισμού για τό Σαρριέ.

Και θυμήθηκα τήν πένθιμη έκείνη σκηνή που ό πατέρας κομμάτιασε τό πτώμα τής κόρης του για να έμφυσησει στην καρδιά τής καινούργια ζωή. Δέν μπόρεσα ν' άντισταθώ σ' ένα κίνημα νοσηρής περιεργείας και, με κίνδυνο να ξαναφέρω στο φίλο μου όδυνηρές άναμνήσεις, τόν έρώτησα δυνατά :

— Και γιατί δέν έκάνατε μια τελευταία άπόπειρα στο πτώμα τής μνηστής σου;

— Τήν έκάναμε, μου άπάντησε με μια φωνά βαθειά.

Και πέρονότις με από τό μπράτσο, έπρόσθεσε :

— Υποσχέσου ότι δε θα φανερώσεις σε κανένα ότι θα σου πώ.

Ο κόσμος πρέπει να μη μάθει τίποτε.

Τόν καθήσυχασα για τήν ασφάλεια του μυστικού που θα μου έμπιστευότανε, τό όποιον έφύλαξα όσο είταν όνάγκη.

— Ο Σαρριέ κ' έγώ εργαζόμαστε ότι μας έσωσαν τήν Μάρθα άψυχη. Ούτε ό ένας, ούτε ό άλλος θελήσαμε να πιστέψουμε στο θάνατό τής. Τή στηθοκοπούσαμε μανιασμένοι, με τήν έλπίδα ν' άκούσουμε έναν παλμό. Κατόπιν, όταν βεβαιώθηκαμε πιά, ή εικόνα τής καταστροφής μας έκανε να χάσουμε τό λογικά μας.

Δέν ξέρω πόσο βάστηξε αυτό, ούτε πως τή μεταφέραμε στο κρεβάτι τής, ούτε ποιά χέρι τήν έντυσε στα κάτασπρα. Μά συνήλθα άξαφνα από τήν κραυγή που έβγαλε ό Σαρριέ, καθώς ελπε : «Είμαστε άθλιοι που καθόμαστε και

«Λάτρε με σαν παιδιά, άντι να δράσουμε, άντι να κάνουμε σ' αυτή μιά στεργή απόπειρα !»

Δοκίμασα, άδίκως, να του παραστήσω πόσο βέβηλο θά εΐταν αυτό, λέγοντάς του ότι από της ώρας του θανάτου είχε περάσει μιά ώρα, κι ότι ή άπουσύνθηση του σώματος είχε αρχίσει να γίνεται. Δέν ήθελε ν' άκούσει τίποτε μέσα στον έρεθισμό του και ή τρέλλα του άρχισε να πιάνει κ' έμένα.

Δέ θά εΐχα ποτέ τόν θάρρος να βάλω τόν χέρι μου σ' αυτό τόν κορμί που με τόσο σεβασμό τόν εΐχα λατρέψει. Ο Σαρριέ έκανε μόνος του την έντρομη πάνω από τόν ύπογαστριον της πεθαμένης.

Λίγο αίμα έτρεξε, πράγμα που δυνάμωσε την έλπίδα του. Τόν εΐδα να βάσει τόν κεφάλι του στό στήθος της με τόν σκοπό να καιροφυλακτήσει και ν' άρπάζει τόν παραμικρό σκίρτημά του. Με τόν ένα χέρι κρατούσε τόν ηλεκτροαγωγόν, και με τόν άλλο είχε φέρει, σιγά-σιγά, γύρω άπ' τόν λαιμό του τά χέρια τού παιδιού του. Έτσι έκείνη φαινόταν, ότι, και πέραν τού τάφου άκόμη, προσπαθούσε ν' άνακομφήσει τόν πόνο τού πατέρα της. Έγώ τότε έγκαταστάθηκα στό διπλανο δωμάτιο όπου εΐταν τόν εργαστήριον, στό όποιο βρισκόταν τόν δυναμόμετρο και με τόν χέρι στή ρυθμιστική λαβή, άφησα τόν ρεόμα να ξεχυθή. Άμέσως άκουσα τόν Σαρριέ να φωνάζει : «Δέν επέθανε... έσκιρτησε... αναπνέει άκόμα.»

Πράγματι, μου φάνηκε πώς άκουσα μιά δόνηση στό σϋρμα μέσα στη νεκρώσιμη σιωπή. Μιά τρελλή έλπίδα με πλημμύρισε χωρίς να θέλω. Άδικο τόν λογικό μου απέιδε αυτό τόν φαινόμενο στό γνωστά άντανακλαστικά ρεύματα τού γαλβανισμού. Θά ήθελα να πείσω σ' ένα θαύμα. Αυτή ή πάλη έναντίον τού άδυσωπήτου θανάτου με συντάραζε. Μιά μυστική φόβη με πλημμύριζε. Η καρδιά μου χτυπούσε γιά να σπάσει και μου φαινόταν πώς εΐταν τά χτυπήματά της, που μεταβιβαζόμενα με τόν σϋρμα, επικοινωνούσαν με την πεθαμένη. Από τή μιάνοιγη κόρτα άκουγα τόν Σαρριέ να μιλάει. Η φωνή του εΐταν άλλοιωμένη τόσο, ώστε δυσκολεύτηκα να τή γνωρίσω.

Φώναζε τήν κόρη του με τόννομά της, της ψιθύριζε λέξεις στοργής, τήν ικέτευε ν' άνοιξει τά μάτια. Έπειτα άκούστηκε μιά κραυγή : «Η καρδιά χτυπά... Σου λέω πώς τήν άκουσα να χτυπά... Δυνάμωσε τήν ποσότητα τού ρεόματος». Θέλησα να μιλήσω, με ή συγκίνηση μ' έπνιγε. Παρ' όλη τή βεβαιότητα που εΐχα ότι ή όδυνη είχε κείνη τόν μυαλό τού γέρου να σαλεύει, υπάκουσα στην παραγγελία του...

Θάπρεπε να εΐνε μισή μετά τά μεσάνυχτα, όταν άκουσα και πάλι τόν Σαρριέ να λέει στό παιδί του : «Άφησέ με να σηκωθώ... τράβηξε τά χέρια σου, αγαπημένη μου, εΐμαι πολύ κουρασμένος... θέλω να σηκωθώ... Μη φοβάσαι, δέ φεύγω... Όχι, δέ θά σ' αφήσω».

Δέ μου επιτρεπότανε πιά νάχω καμιά άμφιβολία. Εΐχε πέσει θύμα μιας τρομερής παραισθήσεως. Άναρωτιόμουν άν έπρεπε ν' άφήσω τόν μηχανήμα μου γιά ν' άποσπάσω τόν Σαρριέ από τήν επικίνδυνη πλάνη του.

Έκείνη τή στιγμή μιά κραυγή τρούμου ξέσκισε ολόκληρο τόν σπίτι κι άμέσως έπαυόλουθησαν οι άκόλουθες φωνές : «Βοήθεια !... Άντρέα, βοήθεια !... Δέ θέλει να μ' αφήσει... Θέλει να με πνίξει!...» Κι άκουσα μαζί κάτω σαν θόρυβο πάλης και εΐδα—θέμα τρούμου άφάνταστο—τό Σαρριέ να όμαά έξω άπ' τόν δωμάτιο, σερτώνοντας, κρημασμένο στό λαιμό του, τόν πτώμα της κόρης του. Έκανε μερικά βήματα ποσοπαθώντάς ν' άπαλλαγτή κι έπεσε άπάνω στό πάτωμα, σαν ένας όγκος με τόν φορτίο του. Όρμησα και προσπάθησα να ξεσφίξω τόν φριχτό σφιχτήρα των χεριών της πεθαμένης.

Τόν γαλήνιο πρόσωπό της δέν είχε σαλεύσει καθόλου και δέν ύπήρχε κανένα ίχνος προσπαθείας μέσ' στην άκαταμάχητη αντίστασή της. Τά χέρια της δέν άνοιγαν.

Όμολογώ ότι τόν λογικό μου ταλαντεύθηκε γιά μιά στιγμή εκείνη τή στιγμή ή παραμικρή σύμπτωση, ένα φώς που νάσθινε τυχαία, ένας οποιοσδήποτε κρότος, θά μπορούσε ίσως να με κάνει να τρέλλασθώ μιά πάντα. Μά με μιά άπελπισμένη προσπάθεια, επικαλέστηκα όλη μου τή θέληση και μπόρεσα να ξαναβρω κάποια διανοητική διάγνεια. Ο Σαρριέ είχε άποθυμήσει. Η Μάρθα κόνιτοταν στό πλευρό του ξεση ή παγωμένη.

Κατάλαβα τότε τί είχε συμβεί : ένός ό πατέρας είχε λησμονη-

Η ΑΓΑΠΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΝΕΩΝ

ΤΟ ΔΕΞΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Τού ΕΤΙΕΝ ΡΕΥ'

Όμ Έρωας !.. (Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

Σν άνοιγεις ολόκληρον τόν άνθος, και φίλημα έρωτικόν, σύ ζωογονείς, διά τού ήλιου σου, τήν φύσιν και τήν αναπαραγωγήν, σύ άποστέλλεις τόν πτηνόν να άποκτήση σίντροφον, σύ έπλασες τόν σκόληκα της γης, τόν τυφλόν και έρεβώδη, να διανοίγη ύπογειούς στήρακας, να διασχίγη τά σκοτάδια των έγκάτων, διά να εϋρη όλίγην άγάπην. Ποίος φωτίζει τόν κοχλίαν εις τόν βίθος των άβύσσων να συναντή τόν ταίρι του ; Ποίος τόν άηδές μαλάκιον να σφιδάξη από έρωτα εις τόν αντίκρουμα έτέρου μαλακίου, ποίος τόν άετον των στίχη άπεραντους άποστάσεσ τ' ούρανου, γιά να στολισή τήν φωλιαν του, τόν λέοντα να μάχεται διά τήν λέαιναν, και τήν άράχνην να βρώση τήν άράχνην ;

Εις τόν άπειρον, υπό τήν γήν, επί της γης, στους κούφιους βράχους της θαλάσσης, στών πελάγων τά άδυστα, μέσα εις τούς τάρους των νεκρών ζωοφια, έπάνω εις τήν γήν τήν άνθιμένην, μέσα εις λόχμες και εις τούς δρυμούς, μέσα στό σπίατα μας και κάτω από τά χιόνια, άπάνω στό λουλούδια άκόμα των φυτών και στην πυράδα της τσουκνίδας και τάς φαρμακεράς άκάνθας τού «καλαγκαθίου», ό έρωας ζει, θεριέβει, βασιλεύει, άπλοϋται και δημιουργεί.

Γιατί λοιπόν, έγώ ό άνθρωπος, ή κορωνίδα της δημιουργίας, σαν άγαπήσω άμαρτάνω ;»

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ένα παληό γνωμικό, λέει γιά τις γυναίκες :

«Η γυναίκα πλάστηκε μάλλον γιά ν' αγαπάται, παρά γιά ν' άγαπά.

Εινε όπως τόν άνθη, που δέν αισθάνεται τίποτε, από τήν μοσχοβολία του και που παρέχει τόν άρωμά του στους άλλους».

Η γυναίκες εινε άληθινά τού έρωτος άνθη».

Ο Βίκτωρ Ουγκώ, έλεγε :
— «Αί γυναίκες παίζουν με τόν κ λλος των, καθώς τά παιδια με τόν μαχαίρι».

Δηλαδή, πληγώνονται μ' αυτό.

Η Σύββια.
Η καρδιά της έρωτοτρόπου γυναίκα, εινε ρόδον, από τόν όποιον κάθε έραστής, άποκομίζει και ένα φύλλον, έως ότου επί τέλους, δέν τού μένου, παρά μόνον τά άγκάθια.

Και ή κ. Μπωμών :
— «Όταν μιά γυναίκα έχει τήν έπιστοσύνη τού συζύγου της και εινε άξια πράγματι αυτής, τότε εινε άρκετά ίσχυρά, ώστε να διευ-

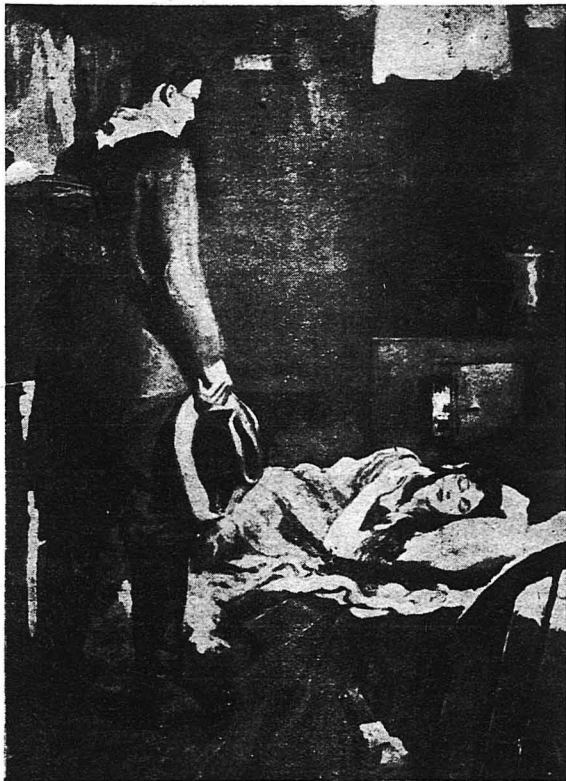
θύνη και τόν ίδιον.

Ένα παληό Περσικό ποίημα λέει :
Γιά χρόνον μή μιλάς ποτέ σου, και γιά τόπον.
Γιατ' ένα δνειρο είν' τά δυό, κι' άδίκως χάνεις κόπον.
Όνειρο, όνειρο βαθύ, που τόν ξεγνά έκείνος που σ' ένα έρωτα εύτυχη είν' πάντα βουτηγμένος...

(Άκολο· θεί)

θεί, ξετρελλαμένος, μέσα στην άγκαλιά της κόρης του, εκείνη είχε προσβληθεί από τόν γνωστό φαινόμενο της άκαμψίας των πτωμάτων, ή όποία παρουσιάζεται λίγα λεπτά μετά τόν θάνατο. Αυτή ή άκαμψία εΐταν τέτοια ώστε γιά ν' άπαλλάξω τόν Σαρριέ από αυτό τόν μακρόριο περιδέραιο έδέσης να χτυπήσω με τόν σφυρί τις άρθρώσεις των χεριών της κόρης του. Ύστερα από τις περιποιήσεις μου συνήλθε. Με κοίταξε χωρίς να με γνωρίσει κι' άπαντούσε στις έρωτήσεις μου μ' άκατάληπτα λόγια που τά διέκοπτε συχνά μιά στριγγή έκρηξη γέλιου.

Εΐταν τρέλλός.
Τόν έκλεΐσαμε μυστικά σ' ένα θεραπευτήριο κ' ή οικογένειά του διάδωσε ότι έκανε μακρινά ταξείδια γιά να ξεχάση τόν πόνο του...
André de Lorde

Τή μεταφέρωμε στό κρεβάτι της.